

JSEM TVŮJ KLUK

SARINA BOWEN

 BARONET

Jsem tvůj kluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sarina Bowen

Jsem tvůj kluk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**JSEM TVŮJ
KLUK**

JSEM TVŮJ KLUK

SARINA BOWEN

I'M YOUR GUY © 2023 by Sarina Bowen

All rights reserved

Translation © Milena Hordinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2531-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2533-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2534-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2532-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PRVNÍ KAPITOLA

TOMMASO

MĚL JSEM PŮL HODINY ČAS a prázdný dům, který potřeboval zařídit. Proto jsem vešel se svou platinovou kartou a jasným záměrem do obchodu s nábytkem.

Uvnitř jsem zůstal zaraženě stát. Před sebou jsem měl dlouhé řady nábytku. K čemu svět potřebuje tři stovky různých pohovek? Mně stačila *jedna*, pokud možno dost velká pro chlápka, který měří skoro metr devadesát. A taky jsem potřeboval, aby mi ji dodali do Vánoc.

Nechtěl jsem toho tak moc, mám pravdu?

Až na to, že jsem stál v úplném moři pohovek. A židlí. Uvědomil jsem si, že jich nejspíš budu pár potřebovat. Jenže židle byly až na druhém konci toho obrovského prostoru. Dává to nějaký smysl?

Pracuje tady vůbec někdo?

Rozhlédl jsem se, ale nikoho takového jsem neviděl. Byl tam pár, který se držel za ruce. Evidentně zákazníci. Pak jsem zahlédl dalšího chlápka, ale ten se se sakem přehozeným přes ruku opíral o zeď vedle dveří označených *Kancelář*. Nejspíš čekal na prodáváče, tak jako já.

Přesto mě něco přinutilo, abych se na něj podíval ještě jednou. V té chvíli jsem zapomněl na nábytek. Jeho zrzavě blond vlasy vypadaly hebké na dotek. Svoje vypracované tělo navlékl do těsných kalhot a tmavě modré košile.

Nevím, jak bych to řekl jinak – byl sexy. Hollywoodsky sexy. Měl pronikavě modré oči a našpulené rty. Ne že bych si toho nějak zvlášť všímál.

Podíval jsem se na hodinky a zjistil jsem, že už jsem promarnil pět minut. A můj zařízený dům byl v nedohlednu.

Znovu jsem se rozhlédl, abych našel prodavače. Když jsem žádného nenašel, můj pohled bezděčně sklouzl k panu Sexy opřenému o zeď. Celý život jsem se snažil nevšímat si atraktivních mužů, ale občas se objeví tvář, která mě zaujme.

Sklapni, DiCosto.

Pan Sexy se najednou narovnal a já odvrátil zrak, aby mě nenachytil, jak na něj zírám. Vtom jsem si všiml, jak k nám z druhé strany místnosti míří další muž. Prodavač. *Bingo.*

Mávl jsem na něj. „Promiňte, vy tady pracujete?“

„Samozřejmě.“ Tón jeho hlasu byl stejně přátelský jako štěkot vzteklého kojota.

Jenže já měl peníze a prázdný dům, a tak jsem to nevzdal. „Potřebuju nějaký nábytek a pospíchám.“

„Máte domluvenou schůzku?“

Kruci, to myslí vážně? Zavrtěl jsem hlavou.

Povýšeně se na mě podíval a potvrdil tak, co jsem čekal – byl to kokot. „Máte aspoň nějakou představu, co chcete?“

„Ani náhodou. Ale mám velký prázdný dům se třemi ložnicemi.“ *A taky velké konto v bance, ty arrogantní blbče.*

Jak by řekla moje matka, chce mě zjevně připravit o nervy. V Denveru jsem si zvykl na dobrý servis. To město mě miluje. Ale tenhle chlápek? Tvářil se, jako kdybych ho otravoval.

„V jakém stylu je váš dům, pane?“

„Styl. Hmm...“ Zatahal jsem se za límec košile, protože o takových věcech, jako je interiérový design, nemám ani ponětí. Právě proto jsem přišel. „Má... No, v obývacím pokoji je krb.“

„Kamenný? Cihlový? Moderní? Ve starém americkém stylu?“

Zavřel jsem oči a rychle se snažil vybavit si krb. „Kamenný, myslím.“

Odfíkl si. „Kde přesně se nachází a kdy byl postavený?“

„Je v Boulderu. Není úplně nový, ale novější. V kuchyni je bílá pracovní deska.“ Kuchyně pro mě byla při koupi domu rozhodující. Moje matka krásné kuchyně miluje. Až mě příští měsíc přijede navštívit, může něco uvařit, pokud se na to bude cítit.

„Měl byste se tady rozhlédnout.“ Mávl rukou k horám nábytku. „Obchod je rozdělený podle stylů. Ten váš je moderna z poloviny století.“ Ukázal na několik pohovek. „Třeba tohle. Anglické stočené područky. Styl Lawson. Možná trochu nedbalý, ale někomu se to líbí. Styl Chesterfield. Staromódní, ale na druhou stranu někdo to má rád.“

Úplně jsem se v tom ztratil. Podle mě to byly prostě jen pohovky.

„Pro začátek, co říkáte tomuhle?“ Zastavil se před limetkově zelenou pohovkou.

Příšerná barva. Jednou se jeden náš nováček opil vodkou smíchanou s energitákem a jeho zvratky měly úplně stejnou barvu.

„Tuhle určitě ne.“

„Proč? Kvůli tomu zdobení knoflíky? Nebo ta velbloudí černá?“

„Je *jasně* zelená.“

Prodavač protočil oči. „V tuhle chvíli na barvě nezáleží. Každý kousek nábytku v obchodě je dostupný ve třech stech různých potazích.“

„Třech stech?“ To není prodejní argument.

„Co říkáte na uzavřený tvar?“ ukázal na hnědou pohovku.

„Jo, ta je v pohodě.“

„Nebo Chesterfield?“

Pokrčil jsem rameny, protože jsem si nemohl vzpomenout, která pohovka to byla.

„Co si myslíte o lemování?“

Zase. Neměl jsem ponětí, co to znamená, ale ušetřil mě odpovědi. „Podívejte se, kdo se nám sem vloudil,“ zabručel. Sledoval jsem jeho pohled až k panu Sexy, který pořád čekal vedle dveří označených *Kancelář*. „Omluvte mě na chvíli. Musím tu špínu vyhodit.“

Jakmile vykročil ke kanceláři, pan Sexy znervózněl.

To není můj problém, říkal jsem si. Bylo mnohem jednodušší prohlížet si nábytek bez pomoci prodavače. Chvíli jsem se procházel mezi pohovkami a snažil se představit si je v mém obývacím pokoji. Všechny měly výrazné barvy a byly z efektního materiálu, ale já příliš spěchal, než abych si objednával něco speciálního.

Vtom jsem zahlédl šedivou pohovku. Prošel jsem celou místností, abych se na ni podíval zblízka. Na opěrce byla visačka, ale když jsem ji otočil, uviděl jsem jen řadu čísel, která mi nic neříkala. Jediná slova, která dávala smysl, byla *Výrobeno v Severní Karolíně*.

„Vy máte ale odvahu!“

Vztek v hlase nepřijemného prodavače způsobil, že jsem sebou škulbl. Naštěstí to nepatřilo mně. Ozývalo se to za dveřmi kanceláře, která byla jen pár kroků ode mě.

„Tohle není žádný zásilkový obchod,“ vyštěkl. „Není můj problém, že se s vámi rozešel přítel ani že jste přijal práci u nějakých kreténů. A jestli si do příštího týdne nestanovíte termín dodání, tak za sebe neručím.“

Nedokázal jsem si představit, co pan Sexy mohl provést tak hrozného, že si zasloužil takovou jízlivost.

Ale znovu – nebyl to můj problém. Zazvonil mi telefon a já ho vytáhl z kapsy. Moje rodina právě prožívala těžké časy a já pro ně musel být k zastižení.

Ne. Byla to moje agentka. Třeba má přehled o pohovkách. „Ahoj, Bess? Jsem v obchodě s nábytkem. Máte poněti, co to je Chesterfield?“

„Ani páru,“ odpověděla. „Vypadá to na postavu z britského romantického seriálu.“

„Hmm. A co anglické stočené područky?“

„To zní zase jako nějaký chvat v judu.“

Poprvé za ten den jsem se usmál. „A co třeba pevná zadní část? Nebo lemování?“

„Jejda – tohle znám. ‚Pevná zadní část‘ je pochvala skutečně pěkné zadnice. A ‚lemování‘? Tak vypadá tělo mého manžela po skutečně tvrdé hře.“

Rozesmál jsem se. Bess mi vždycky spravila náladu. To, že jsem si ji najal, bylo nejlepší rozhodnutí v mém životě. „Hádám, že mi při výběru pohovky nepomůžete?“

„Probůh, ne,“ odpověděla. „Do obchodů chodím, jen když mě k tomu donutí Tank. I pak očekávám nějaký úplatek.“

„Věděl jsem, že si budeme rozumět.“ Vzdal jsem hledání a posadil se na nejbližší pohovku. „Tak co potřebujete?“

„Jen jsem chtěla, abyste věděl, že sponzor se rozhodl podepsat smlouvu s někým jiným.“ Povzdechla si. „Mrzí mě to.“

„To nemusí,“ řekl jsem okamžitě. „Uzavření sponzorské smlouvy je pro mě v tuhle chvíli ten nejmenší problém.“

„Já vím,“ řekla vlídně. „Ale já to nevzdám. Určitě najdu někoho, kdo nám nabídne smlouvu.“

„Na tom skutečně nezáleží,“ trval jsem na svém. „Já peníze nepotřebuju.“

„Mluvte za sebe,“ řekla a z jejího hlasu jsem poznal, že žertuje. „Ale jde o víc než o peníze, DiCosto. Pokud seženeme jednoho sponzora, budou ho následovat další. Chceme, aby vás svět viděl přístupnějšího. Díky tomu bude všechno snazší.“

Bess je chytrá a ví, co dělá, ale já v tuto chvíli neměl náladu starat se o svoji reputaci. „My to zvládneme,“ řekl jsem tiše.

„Já vím,“ souhlasila. „Teď si běžte koupit pohovku. Já vám s tím nepomůžu, ale můžu najít interiérového designera, když budete chtít.“

„Počkat.“ Tohle mě nenapadlo. „Je možné najmout někoho, kdo mi vybere pohovku? Tak jste to myslela?“

„DiCosto, věřte mi. Můžete si najmout *cokoli*. Zavolejte mi po tréninku, pokud budete potřebovat designéra.“

„Zavolám.“ Oba jsme zavěsili. Vtom se rozletěly dveře a já rychle vstal.

Z kanceláře vyběhl ten protivný prodavač s panem Sexy v patách.

„Nevracejte se, dokud to nevyřešíte,“ vykřikl prodavač.

„Chápu,“ odpověděl stísněným hlasem pan Sexy. Pomalým krokem prošel kolem mě. Dokonce i jeho chůze byla sexy. Potichu zamumlal: „Tohle je v každém případě ten nejhorší obchod v Denveru. Radši umřu, než abych tu ještě někdy nakupoval.“

Věděl jsem, že později se budu divit, co mě k tomu přinutilo, ale následoval jsem ho jako ztracené štěně. „Promiňte, pane?“

Pan Sexy se otočil. „Kdo, já?“

Trvalo mi chvíli, než jsem odpověděl, protože zblízka byl neskutečně atraktivní. Netušil jsem, že oči můžou mít tak tmavý odstín modré. A nemohl jsem se rozhodnout, jakou barvu mají jeho vlasy. Byly spíš jako zázvor než chilli koření...

Přimhouřil oči, a já si najednou uvědomil, že jsem něco říkal. „Jo. Chtěl jsem se vás na něco zeptat.“ Strčil jsem ruce do kapes a pokusil se soustředit. „Jestli je tohle nejhorší obchod v Denveru, kde najdu nějaký lepší? Potřebuju si koupit spoustu nábytku ve velmi krátkém časovém horizontu. A ten chlápek se mnou mluví nějakou divnou hantýrkou.“ Ukázal jsem palcem na obchod. „To mi moc nepomůže.“

„Jo, souhlasím.“ Pan Sexy se zamračil. „Ten chlápek by nepomohl ani vlastní matce, kdyby spadla do příkopu. Vy nejste designér, vidíte? Nakupujete pro sebe?“

„Pokouším se.“

Nepatrně se na mě usmál. „Tak běžte někam, kde si zákazníkům váží. Třeba do Crate and Barrel. Macy's. Room and Board. Ale pokud si budete chtít najmout někoho, kdo by vám s tím pomohl, tak jsem váš člověk.“

„Počkejte, vy jste bytový architekt?“

Povytlhl obočí nad jasně modrýma očima. „Intériový designér.“

„Och. Jaký je v tom rozdíl?“

„Cena. Teoreticky.“ Povzdechl si. „A vzdělání. Designér má...“ Najednou jeho pohled přeskočil na ulici. „*Krucí*.“ Pak ode mě v půli věty utekl.

Hned jsem pochopil proč. U nárazníků otlučeného subaru stál policajt a vypisoval parkovací lístek. Rychle jsem pana Sexy následoval, protože jsem si byl jistý, že tenhle člověk by mohl vyřešit všechny moje problémy.

„Strážníku, právě teď to vypršelo,“ vyprskl pan Sexy.

„Pozdě,“ řekl policajt.

„Já *hned* odjedu,“ zkoušel to pan Sexy.

„*Počkejte*,“ přidal jsem se k hádce, protože takové chování se mi nelíbilo. „Vedli jsme důležitý rozhovor.“

Strážník se na mě ani nepodíval. „Čas na parkovacích hodinách vypršel. A tohle není váš první přestupek. To auto je zabavené a já musím zavolat odtahovou službu.“

„*Ne*,“ zašeptal pan Sexy. „*Ne*, *ne*, *ne*...“

„Hej, strážníku? Jste fanda Cougars?“ zkusil jsem.

Vystrčil bradu dopředu. „Jasně. Proč?“ Zvedl oči k mému obličejí. „*Ach, do háááje*,“ řekl, když mě poznal.

„Trochu jsem se opozdil. Požádal jsem svého asistenta, aby tady zaparkoval a počkal na mě, ale nedal jsem mu dost drobných na parkovací hodiny. Je to moje chyba.“ Vytáhl jsem z kapsy obálku. Uvnitř byly dvě vstupenky na příští zápas. Chtěl jsem je předat PR oddělení, aby je věnovali na charitu, ale těm můžu věnovat lístky příště. „Vezměte si tohle jako přátelské gesto. A pak můžete dělat, co je třeba.“

Chvíli jsem myslel, že mi na to neskočí. Jenže vzápětí natáhl ruku, vzal si obálku, podíval se dovnitř a zalapal po dechu. „Řada C. *Páni*.“

„Užijte si to,“ řekl jsem. „Co máme teď udělat, abychom to dali do pořádku s městem Denver?“

Podíval se na otlučené auto, jako kdyby ho nikdy dřív neviděl. „Odjed’te s tím křápem, pánové,“ řekl rázně. „Už ať jste pryč.“ Otočil se a rychlým krokem odešel pryč. Obálku si cestou strčil do kapsy.

Znovu jsem se obrátil na designéra interiérů. „Máte vizitku?“

DRUHÁ KAPITOLA

CARTER

CO SE TO PRÁVĚ STALO? Ten frajer navlečený do obleku z Itálie mi právě zachránil zadek. Ale jak?

„Vy jste právě *podplatil poldu?*“ zeptal jsem se přiškrceně.

„Já ho motivoval,“ řekl muž s arogantně vystrčenou bradou.

„Hm...“ *Není to nezákonné?*

Radši jsem mlčel, protože tenhle chlap by mě mohl přerazit vejpůl. Byl vysoký a rozložitý a hory svalů neschoval ani vlněný oblek z dovozu. Měl tmavé vlasy, středomořský odstín pleti a sexy ledabyly neupravené vousy, které sluší jen málo mužům.

Rukou ukázal na moje auto. Okamžitě jsem si všiml, jak ji má drsnou. Jeho ruce připomínaly ruce kopáče, ale jeho boty stály nejspíš víc než můj poslední nájem.

„Skutečně byste měl hned odjet,“ zavolał. „I já mám být někde jinde. Ale nejdřív mi dejte vizitku. Potřebuju nábytek a potřebuju ho brzy.“

Privřel jsem oči. Ten den byl jako jedna velká katastrofa, a v tu chvíli jsem nebyl schopný fungovat. Ale v držáku na hrnek byly vizitky, a tak jsem se za-

čal soustředit. „Dobře. Vteřinku.“ Otevřel jsem dveře auta a jednu vytáhl. „Tady. Zavolejte, pokud to se zařizováním domu myslíte vážně.“

„Naprosto vážně.“ Zabuřel. „Díky.“

Sledoval jsem, jak odchází, a pohled zezadu byl stejně nádherný jako zepředu. Ve své práci jsem byl zvyklý na jednání s bohatými a krásnými lidmi. Jeho sebevědomé držení těla mi bylo důvěrně známé, až na jednu maličkost – právě mi prokázal obrovskou službu.

Na mém bankovním kontě bylo přesně dvacet sedm dolarů. Nemohl jsem si dovolit zaplatit za parkování, a úplně nejhorší by bylo, kdyby mi zabavili auto. Řekl bych, že vlci mi vyli přímo za dveřmi.

Nicméně pan Italský oblek právě jednoho z nich zahnal, a to díky svým tmavým očím a peněžnímu úplatku. Počkat. To nebyly peníze. Možná vstupenky na nějaký zápas? Já se o sport nezajímám, takže jsem nepochopil, o co šlo.

V každém případě to bylo jedno. Jen jsem doufal, že mi ten chlápek zavolá. Blížily se svátky, což znamenalo, že designéři budou mít přestávku. Až do Nového roku budu jíst jen instantní nudle. Jestli si je vůbec budu moci dovolit.

Nastoupil jsem do auta a nastartoval jsem. K mému domu nedaleko Denverské univerzity to byl kousek. Když jsem odbočil do své ulice, zpomalil jsem a rozhlédl se, jestli někde není majitel domu.

Krucí – kousek přede mnou rovnal popelnice na tříděný odpad. Rychle jsem odbočil na parkoviště a vypnul motor.

Trochu jsem se zpozdlil s nájmem. Vlastně, hodně jsem se zpozdlil, a stalo se to už podruhé. Pan Jones mě upozornil na smlouvu a na dodatek, kterého maji-

telé bytů využívají, aby mohli vyhrožovat vystěhováním. Pokud brzy nezaplatím, tak mě vyhodí.

Bylo těžké sršet optimismem, když jsem seděl v autě a schovával se před majitelem domu. Ještě před rokem jsem měl přítele, který mě miloval. Zároveň jsme byli spolumajitelé začínající designové firmy. Myslel jsem, že se mi brzy splní všechny sny. Že se naše firma bude rozrůstat a moje studentské půjčky zmenšovat.

Jenže pak jsem polevil v ostražitosti a udělal pár špatných rozhodnutí. Uvěřil jsem špatným lidem. A když šla naše firma ke dnu, zhroutil se i náš vztah, podobně jako papírová lampa při bouřce. Před šesti týdny jsem přišel domů a zjistil jsem, že si Macklin balí kufry.

„Kam *jedeš*?“ zeptal jsem se. V duchu mi však bylo jasné, že to vzdal.

„Do Phoenixu,“ řekl a omluvně se na mě podíval. „Mám tam kámoše, který pracuje v realitní kanceláři. Potřebují člověka zkušeného v bytovém designu.“

Byl jsem tak vyděšený – a tak rozzuřený – že jsem nevěděl, co říct. „Skutečně? Ty mě tu necháš v tom průšvihy samotného? Kam se poděla láska?“

Alespoň měl tolik slušnosti, že ucukl. „Ty mě nemiluješ. Přiznej si to.“

„Já tě miluju!“ zaječel jsem, protože jsem nechtěl připustit, že má pravdu.

„Nemiluješ,“ trval na svém. „Jsi na mě pořád nasranej.“

„Protože máme dluhy! A dostal jsi nás do nich ty.“

Další ucuknutí. „Jo, ale skutečně tě to překvapuje? Nemáme pořádný obchod. Nemáme dost kontaktů mezi výrobcí a nikdo nám nikdy nepůjčí peníze.“

„Říkal jsi něco jiného!“ odporoval jsem. „Byl sis jistý, že to bude fungovat.“

„Doopravdy?“ Sklopil hlavu, aby mohl zapnout další nacpané zavazadlo. „Byli jsme moc domýšliví. Dělali jsme si legraci z chlápků v oranžových zástěrách v Home Warehouse, co prodávají levné kuchyňské skřínky. Jako bychom byli lepší.“ Protočil oči. „My prostě nemáme na to, abychom řídili vlastní firmu. Nikdy jsme to neměli zkoušet.“

Jeho poslední slova mě ranila. O deset minut později, když za ním naposledy zaklaply dveře, jsem si uvědomil, že víc než ztráta partnera mě bolí skutečnost, že jsem přišel o své sny.

Nemáme na to, abychom řídili vlastní firmu. Nikdy jsme to neměli zkoušet.

Jediné štěstí bylo, že odešel dřív, než jsem se rozbrečel vzteky.

Znovu se to opakovalo. Věřil jsem špatnému člověku, a ten mě zradil. Nechal mě tu s dluhy na kreditní kartě, které jsme nadělali kvůli nespolehlivému klientovi. A taky s nájemní smlouvou, pochopitelně.

Bez Macklinovy pomoci nebudu schopný platit nájem. Kamarád mi našel práci ve škole výtvarných umění, kde jsem po nocích dělal modela. Čtyři noci v kuse jsem tam pózoval jen ve spodním prádle, zatímco mě třída plná důchodců kreslila uhlem.

Tohle však byla jednorázová práce, a teď jsem se znovu opozdil s nájemem.

Zůstal jsem schovaný v autě a vytáhl jsem telefon, abych zkontroloval e-maily. Zoufale jsem potřeboval nového klienta. Nebo – ještě lépe – potřeboval jsem, aby mi zaplatila klientka, která byla příčinou mých problémů.

Đábelská paní Clotterfeldová.

Před šesti měsíci si nás najala, abychom jí zařídili mnohamilionovou rezidenci v jihovýchodním Denve-

ru. S Macklinem jsme to oslavili sushi večeří. Clotterfeldové jsou významná rodina, která v Denveru patří mezi horních deset tisíc. Když si nás vybrala jako své designéry, byli jsme si jistí, že jsme konečně trefili jackpot.

Jasně, pokud šlo o detaily, byla arogantní a problematická. Jako většina klientů. Podepsala však s námi smlouvu a zaplatila první část honoráře.

Moje bankovní konto nebylo nikdy tak nadšené. I přes její příšerný vkus šlo zpočátku vše hladce. Milovala zlaté lemování a kašmír. Byl jsem ochotný usmívat se přes všechny ty střapce, i když to nakonec vypadalo jako kříženec *Panství Downton* a luxusního bordelu.

Většinou s ní jednal Macklin, zatímco já se měl věnovat ostatním klientům. Bohužel jsem si nevšiml, že přestala platit za svoje objednávky. A Macklin – jako úplný blázen – dovolil, aby jí to procházelo. Dokonce mi to ani neřekl. Věděl, že bych začal panikařit.

Jo, zpanikařil bych, i když jsem věděl, v jaké bezvýchodné situaci se Macklin ocitl. Ta ženská byla naše zlatá husa a on se bál, že by ji mohl urazit. Člověk nemůže obvinít jednu z nejbohatších žen v Denveru z podvodu a očekávat kladné doporučení.

Jenže ona byla podvodnice a Macklin udělal příšerné rozhodnutí, když z mé osobní kreditky zaplatil patnáct tisíc dolarů za zakázkové čalounění.

Objednávka přišla před několika týdny a pořád ležela ve skladu Upholstery Emporium, kde jsem dneska žádal o poskytnutí delšího času na zaplacení.

Nejspíš by ani to nestačilo. Paní Clotterfeldová mě podvedla, stejně jako Macklin. A protože můj natvrdlý partner zaplatil zálohu, místo aby požádal o peníze předem, nedělalo jí problém vycouvat.

Pan Jones pořád stál před domem, a tak jsem začal psát nový e-mail. Zatím můj nejtvrdší.

*Drahá paní Clotterfeldová,
nábytek, na který jste si objednala čalounění,
nebyl dosud zaplacen. Obchod trvá na tom, abyste
okamžitě uhradila dlužnou částku a nábytek si
odvezla. Jestliže tak okamžitě neučiníte, pošlou
ho do outlet obchodu, zatímco já podstoupím dluh
vymahačům.*

*Prosím o zaslání platby do konce dnešního
pracovního dne, jinak vám nebudu schopný
pomoci.*

Znovu jsem si přečetl poslední větu a slovo „dnešního“ jsem nahradil slovem „zítřejšího“. To je problém s ultimáty. Jakmile lhůta uplyne, člověk se oslabí tím, že ji prodlouží.

Bože, kdyby mi tak někdo poradil, jak tuhle záležitost vyřešit. Pomohl by mi právník, jenže já si žádného nemůžu dovolit. Nejenže jsem byl momentálně na mizině, já byl úplně na dně.

Myslel jsem si, že se s Macklinem milujeme. Nebyla to pravda.

Myslel jsem si, že jsem schopný obchodník. Nejsem.

Myslel jsem si, že se mi začíná dařit. Že díky tvrdé práci konečně rozběhnu svoji malou firmu. Ne a ne.

A teď ten chlápek z Upholstery Emporium mi vyhrožuje, že všem designovým obchodům v Denveru poví, že jsem nespolehlivý.

Nikdo mě nepřijde zachránit. A to nejhorší? Nechal jsem se obehřát chlapem, který si nedokázal uklidit ani vlastní ponožky, a starou ženskou, která si myslí, že fialové lemování je elegantní.

Když majitel domu konečně zmizel, zastrčil jsem telefon do tašky a vystoupil z auta. Rychle jsem obešel blok a zvládl to ke svým dveřím, aniž jsem zahlédl jeho úzký obličej, který připomínal trochu fretku.

Když jsem zahlédl lístek přilepený na dveřích, dostal jsem strach. Strhl jsem ho, abych si ho přečetl.

K mé hrůze to nebylo stejné varování, jaké jsem dostal posledně. Tohle bylo něco úplně jiného. Stálo tam *Příkaz k vystěhování*.

Pane Flynne:

Toto je oficiální výpověď z bytu. Pro opakované porušení smlouvy vás majitel nemovitosti žádá o vystěhování. Dlužný nájem je splatný do 30. listopadu, není však možné odvolat tuto výpověď.

Pokud byt nevyklidíte do konce měsíce, vystěhuje vás i váš majetek šerif.

Do prdele.

Přečetl jsem dopis třikrát, ale pokaždé mi vše připadalo ještě horší. Zavřel jsem oči a opřel si hlavu o dřevěné dveře svého bytu.

Svého bývalého bytu.

Najít ubytování není snadné. Je to skoro *nemožné*, pokud nedáte dohromady kauci, plus první a poslední nájem.

To bylo ono. Můj bod zlomu. Nezbyvalo mi než prohledávat noviny, abych zjistil, jestli někdo nehledá spolubydlícího. Při tom pomyšlení mi naskočila husí kůže.

Navíc jsem netušil, jestli si to budu moct dovolit.

A třicátého listopadu? Zbývaly pouhé dva týdny.

Právě když jsem se snažil vše zpracovat, objevil se

za mnou ten starý mizera. „Carter Flynn. Četl jste ten lístek? Nezapomeňte na datum.“

Vztekle jsem se otočil. „Třicátého listopadu? Kdo by se mohl tak rychle přestěhovat? Potřebuju čas alespoň do Nového roku.“

Našpulil vrásčitou pusou. „V žádném případě. Já neprovozuju charitu, pane Flynn. Mám dvě budovy, šestnáct bytů. Kdyby mě jen dva nájemníci okrádali, brzy by mi došly peníze.“

„Já vás *neokrádám*,“ ohradil jsem se. „Mě okradl klient. A to znamená, že –“

Zvedl ruku a přerušil mě. „Posloucháte mě? Já vím přesně, co to znamená. Vy prostě nejste schopný splnit svoje závazky. Není moje vina, že jste udělal špatné rozhodnutí. Odvezte si z mého bytu váš zatracený nábytek, nebo to za vás třicátého listopadu udělá zákon. Zavolám tam předem, abych si byl jistý, že tu budou včas.“

Byl jsem tak zničený, že jsem jen polkl.

Měl naprostou pravdu. Jak by řekla Taylor Swift: *Ten problém jsem já. Jsem to já.*

„Pochopil jste to?“ vyprskl. „Tohle není žádné varování. Už mi to nemůžete vymluvit. Od prvního prosince tu bude bydlet někdo jiný. Někdo, kdo bude platit ten zatracenej nájem.“

Ospale jsem přikývl. Pak jsem vešel dovnitř a zavřel jsem dveře, dokud jsem ještě mohl.

TŘETÍ KAPITOLA

TOMMASO

NA STADION JSEM PŘIJEL o šest minut později než obvykle. Porušení zaběhlé rutiny mě rozhodilo.

Říkají, že jsem disciplinovaný. Říkají, že jsem pověřivý. Ať si říkají, co chtějí, jen ať nikdo neříká, že jsem přišel pozdě na zápas.

Zamkl jsem, narovnal si sako a vešel dovnitř.

„Tommaso! Tommy, chlapče!“ vykřikl můj spoluhráč David Stoneman, když jsem si v šatně pověsil kabát. „Co tvoje nová matrace? Už jsi ji pokřtil?“ řekl a legračně povytáhl obočí.

Stoney je týmový šašek a vůbec nečekal, že se mu na jeho otázku dostane odpovědi. Jenže někdo mu odpověděl za mě. „To nemůže. Nejdřív musí celý dům vykouřit. Teprve *pak* se může nastěhovat.“

„Vykouřit?“ zeptal se Stoney. „Cože?“

„Je to očistný rituál,“ vysvětloval mu Ted Kapski, kapitán našeho týmu. „Ubalíš si velkého jointa, ale ne s marihuanou. Se šalvějí. Potom musíš s kouřem projít každou místností. Odhání to duchy.“

„Ty mi zase kecáš.“ Stoney přimhouřil oči. „Stejně jako jsi mi kdysi tvrdil, že kiwi jsou vlastně varlata?“

Kapskimu se rozzářily oči. „Ty mi nevěříš? Vsadíme se o sto doláčů,“ řekl a sáhl pro peněženku.

„Néééé.“ Stoney zvedl obě ruce. „Zase to schovej, Kape. Nehodlám s tebou tento týden prohrát další peníze. Jen jsem usoudil, že kdyby si měl člověk ubalit jointa pro svůj dům, tak bych o tom už slyšel.“

Všichni se rozesmáli. Prošel jsem kolem obou klavnů do šatny, abych se převlékl do sportovního. Musel jsem zaktivovat své tělo. Večer jsme měli hrát s Carolinou a byli jsme favorité. Záleží však na každé hře a já nic nepovažuji za jisté.

Byl jsem skoro hotový, když se objevil Tate, náš tiskový mluvčí. Byl to ten typ chlápka, co má opálení ze solárka a úsměv za milion dolarů. Pořád vypadá, jako kdyby mu právě vybělili zuby. „Máš vteřinku?“ zeptal se.

„Ale rychle.“

„Uf-uf“ Usmál se a já málem oslepl. „Kdybys mi odpovídal na maily, nemusel bych tě zdržovat před zápasem.“

„Jaké e-maily?“ dělal jsem hloupého.

„No, poslal jsem ti zprávu o naší cestě do Trentonu. Ale bude to až po svátcích. Chtějí po nás fotku všech DiCostů v hokejovém světě. Do nějakého článku o rodinném odkazu.“

Doslova se mi zvedl žaludek. V předmětu jeho mailu jsem viděl slovo *Trenton*. A pak jsem ho hned smazal. „Nesnáším fotografování. A články.“

„Děláš si ze mě legraci?“ Tate se zamračil a jeho výraz potemněl. „Vzhledem k okolnostem jsem myslel, že skočíš po příležitosti být viděn v lepším světle.“

„Pak ses mýlil. Mimochodem, není to dobrý nápad. Proč bych měl celému světu připomínat, že jsem měl

v minulosti se svojí...“ Další slovo mi nešlo přes jazyk. „... rodinou nějaký nedorozumění?“

„To nebylo ,nedorozumění‘.“ Použil vzdušné uvozovky. „Byla to brutální krvavá bitka na ledě. V hokeji to není nic neobvyklého, až na jednu maličkost. Tenkrát jste byli s bratrancem ve *stejném týmu*.“

„Jako kdybych si to nepamatoval,“ procedil jsem skrz zuby. Ta bitka patřila k nejhorším zážitkům v mém životě. Ale kdyby pan Úsměv vyrůstal s mým debilním bratrancem, taky by ho zmlátil.

„Pravdou je, že jsi dal první ránu.“

Jako kdyby se zbytek mého života nepočítal. „Ještě jednou. Já tam byl. Fakticky mě chceš před zápasem naštvat? Mohl bych se s někým porvat.“

Nenechal sebou tak snadno manipulovat. „Tommaso, podívej – ty nemáš žádné sociální sítě. Žádná doporučení. Nic, co by rehabilitovalo tvoji pověst, kromě jednoho videa, na kterém hladíš štěňata v útulku.“

„Tak budu hladit další psy. Nebo koťata. Nebo šavlozubého tygra. Nebo třeba žraloka. Všechno je lepší než pózování s mým debilním bratrancem a jeho přiblblým otcem.“

Tate na mě zahrozil prstem, jako kdybych byl zlobivé dítě. „Jsem si naprosto jistý, že šavlozubí tygři už vyhynuli. Jsou pryč, v nenávratnu. Stejně jako tvoje reputace.“

„Vážený, moje reputaci jsou statistiky. Není ti divný, proč se mnou DiCostové najednou chtějí fotku? Pozor spoiler – není to z lásky.“

„Nejsem včerejší,“ řekl odměřeně. „Co ses přestěhoval do Colorada, tvoje hvězda stoupá, a oni doufají, že trochu tvé slávy padne i na ně. Ale pořád to je příležitost, nemyslíš?“

„Ne. Tohle je karma.“

Zasmál se, ale já nežertoval. Toxičtí členové mé rodiny mě celý život ovlivňovali. Teprve po svém odstěhování před dvěma lety jsem pochopil, jak hluboko pod kůži se mi jejich jed dostal.

Po té příšerné bitce mě Trenton prodal do Colorada. Bylo to myšlené jako trest, protože kvůli mému chování padlo špatné světlo na celý tým. Skoro celý svět mi chtěl říct, jak hrozně jsem se zachoval.

Kromě Colorado Cougars. Kouč Powers na to měl jiný pohled. „Jsi talentovaný hráč, DiCosto,“ řekl mi. „Pokud si udržíš chladnou hlavu, dokážeš velké věci. Jsem šťastný, že jsme tě dostali tak levně, ale udělej mi laskavost – na mém ledě nebudou žádné bitky.“

„Uf, s *nikým*?“ chtěl jsem si vyjasnit. Vždyť tohle je přeci hokej.

„S *nikým*. Pokud to nebude naprosto nutné, přenechej to svým spoluhráčům. A v žádném případě nedávej první ránu,“ řekl. „Nevyměnil jsem tě proto, abych získal dalšího rváče. Chci, aby ses soustředil na hru. Můžeš to pro mě udělat?“

„Ano, pane.“ Nebylo těžké mu něco takového slíbit.

A svůj slib jsem dodržel. Je to už dva roky, co jsem se naposledy porval na ledě. A předváděl jsem nejlepší hru v životě.

Mezitím mého strýce degradovali. Když jsem opustil Trenton, byl asistentem kouče velkého ligového týmu, ale později ho přeřadili k dětem.

A můj bratranec? I s ním to šlo z kopce.

„Podívej,“ řekl jsem Tateovi. „Já ty dva znám líp než ty. V žádném případě nemají zájem, aby mi pomohli napravit moji takzvanou reputaci. Nemůžeš jim věřit. Skutečnost, že jsem lepší než Marco, znamená, že by mě radši potopili, než aby mi pomohli.“

Tate pokrčil rameny. „Jsi lepší hráč a věřím i tomu, že jsi lepší člověk. Ale když si vygoogluju tvoje jméno, jako první na mě vyskočí fotka, na které mlátíš svého bratrance do obličeje. Slyšels o dresech v dětské velikosti?“

„Co je s nimi?“

„To je právě ono,“ řekne se samolibým úsměvem. „Tvoje dresy se dobře prodávají ve velikostech pro dospělé. Ale nikdo ho nekoupí pro svoje dítě, protože si fanoušci myslí, že jsi násilník, který klidně ztříská vlastního bratrance a strýce.“

„Jen když si to zaslouží.“

Protočil oči. „To už jsi říkal, ale neprozradil jsi, proč jsi to udělal. Můžeš to vysvětlit?“

„*Kruci*, nemůžu.“

Zamračil se. „Dobře. Ale jestli se s nimi nevyfotíš, lidi si o tobě udělají vlastní závěry. Internet je sakra dobrý ve vymýšlení sraček, který jsou horší než pravda.“

„Mně je jedno, co si myslí internet,“ zalhal jsem.

Podíval se ke stropu. „Ale tvému týmu to jedno není. Starat se o tvoji reputaci je doslova moje práce. Komu záleží na tom, že Vin a Marco jsou vypočítaví? Ta fotka je i přesto chytrý tah. Říká se tomu chytit příležitost za pačesy.“

Zasténal jsem.

„Přemýšlej o tom – stejně budeš v Trentonu. A fotka zabere deset minut. Nanejvýš dvacet. Ukažte světu usmívající se rodinu. Změň image. Udělej radost své matce. Je to přeci také její rodina, ne?“

K čertu. Tohle byla rána pod pás. Moje matka byla jediný důvod, proč jsem ho nezabil. Odkášlal jsem si. „Jo. Budu o tom přemýšlet.“

„Udělej to. Ted' se běž rozehrát.“ Poplácal mě po zá-

dech a znovu nasadil oslepující úsměv. „Ať ti vyjde zápas, DiCosto.“

Jo, díky za nic. Byl jsem vystresovaný a o deset minut jsem se opozdil se svým předzápasovým režimem.

Rozběhl jsem se chodbou k posilovně, před kterou stála řada tréninkových kol. Zjistil jsem, že moje oblíbené kolo – druhé od konce – je volné. Ulevilo se mi.

Akorát jsem udělal obrovskou chybu. Nechal jsem v autě špunty do uší.

Krucí. Teď budu poslouchat všechny hovory, které před zápasem nemám rád.

Můj spoluhráč Hudson Newgate obsadil kolo vedle mě a začal mi pokládat nepříjemné otázky. „Už ses v novém domě zabydlel? Líbí se ti sousedé?“

„Sousedé jsou skvělí.“ Tohle byla jediná zdvořilá odpověď, protože my dva jsme byli sousedé. Dům, který jsem koupil, stál přímo naproti tomu Hudsonovu.

Bylo to pěkné místo a Red Rock Circle byla žádaná adresa. Měl jsem štěstí. Bývalý majitel se nemohl dočkat, až se odstěhuje, a já spěchal s koupí. Oboustranně výhodný obchod.

„A co dům?“ zeptal se Hudson.

„Je, ehm, prázdný,“ odpověděl jsem rezignovaně. „Není tam žádný nábytek.“

„Fakt? Stěhováci se opozdili?“

„Ne, já žádný nemám. Než jsem se sem přestěhoval, měl jsem pronajatý zařízení byt v novém bytovém komplexu. Víš, modelový byt, který ukazovali lidem.“

Newgate chápavě přikývl. „Takže teď si všechno musíš koupit. Najít správný nábytek chvíli trvá.“

„Skutečně?“ *Hergot.*

„Jako člověk, kterého každý rok vyměnili do jiného týmu, jsem v tomhle odborník. Musíš si vybrat věci, které jsou na skladě, nic na zakázku. Je třeba pořád

volat a vyptávat se. Na webu ti ukážou pohovku, nebo cokoli jiného, ve třech barvách, ale jen jednu mají okamžitě k dispozici.“

K čertu. „Takže chceš říct, že potřebuju spoustu času?“

„Smutné, ale pravdivé. Další noční můrou je dodání. Dají ti rozmezí šesti hodin a předpokládají, že budeš sedět doma a čekat na ně.“

„Nepřipadá v úvahu,“ zabručel jsem. „To nemůžu.“

„S naším rozvrhem si na to musíš někoho najmout. Pokud vše půjde dobře. Možná by ti mohl pomoci Gavin a pustit stěhováky dovnitř.“

Když se zmínil o svém příteli, otočil jsem hlavu, abych si ho prohlédl. Občas jsem to dělal.

Hudson byl jen jeden ze spoluhráčů. Byl to podsaditý chlapík a zatraceně dobrý hráč. Jako všichni z našeho mužstva.

Ale před rokem udělal věc, která mě naprosto vyvedla z míry. Na zájezdu nás všechny shromáždil a před celým týmem, včetně vedení, přiznal svoji orientaci. Prostě stál před narvanou místností a označil se za „jediného známého bisexuála v profesionálním hokeji“.

Myslím, že jsem tři dny nemohl spát.

Od té doby jsem se několikrát přistihl, jak ho pozoruju. Ne v sexuální rovině – tímhle stylem mě nepřitahuje. Spíš mě *fascinuje*. Dívám se na živého obránce, který dal v minulé sezoně čtrnáct gólů. A on se vrací domů ke svému *příteli*.

Připomnělo mi to Stoneyho a jeho hořící joint. Netušil jsem, že něco takového existuje. Podruhé mě Newgate vyvedl z míry, když na týmové grilovačce, kterou před začátkem sezony před třemi měsíci uspořádal náš kouč, přivedl Gavina a jejich malou holčičku.

„Tohle je můj přítel Gavin,“ řekl a položil druhému muži ruku na paži, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě.

Já na něj jen zíral. Občas to ještě dělávám. Jako právě v tuhle chvíli. Hudson na mě dál mluvil, ale já ho neposlouchal.

„Gavin většinou pracuje do dvou, ale obvykle už je pak doma. Nebo může být.“

„To je skvělá nabídka,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat. „Podívám se, co je v nabídce, a pak se zeptám, jak je to s dodáním.“

„Prima,“ řekl. „Stěhování je hrozná věc. Měl bych ti přinést kastrol s jídlem, nebo co to sousedi dělávají. Jenže vaření není moje hobby.“

„Myslím, že tohle můžeš vynechat.“

„Možná bychom s Gavinem mohli některý večer přinést pár piv. Když nebudeme na cestách.“

„Bezva,“ řekl jsem. „Ale radši počkejte, až budu mít pohovku.“

„Domluveno.“

Pak jsme oba zvýšili odpor na našich kolech a šlapali jsme do pedálů jako nějácí ďáblové.

Když přišel na řadu zápas, byla to dřina. Jakákoli výhoda, kterou jsme si měli přinést do zápasu, vypadala na konci první třetiny přinejlepším nejistě. Carolina vedla jedna nula a kouč Powers byl děsně naštvaný.

„Tohle je *váš* led. A převálcoval vás tu průměrný tým. Vzpamatujte se a ukažte jim to. Dali jeden mizernej gól, a vy jim to teď musíte vrátit. Stoney, kde je ten chaos? Vůbec se vás nebojí. A DiCosta —“

Do prdele.

„– byl jsi úplně mimo. Hessler za tebe nemůže dělat všechnu práci.“

„Ano, pane,“ zabručel jsem a on se otočil, aby se-
řval někoho dalšího.

Nemýlil se. Byl jsem mimo. A byl jsem rozrušený. Tenhle měsíc byl nejhorší v mém životě. Spousta stre-
su kvůli rodině. Pocit viny. A nakonec jsem tím nechal
ovlivnit svou hru.

Moje matka nejspíš seděla doma v New Jersey a sle-
dovala mě v televizi.

Hrozné pomýšlení. Promnul jsem si spánky, abych
se soustředil. Každý vrcholový sportovec se umí od-
poutat od běžných starostí. Dneska večer mě ty sta-
rosti přemohly.

Na začátku druhé třetiny jsme skočili na led a bojo-
vali jako lvi. Tentokrát se nám dařilo o něco líp a Sto-
ney s pomocí Newgatea vyrovnal.

Znovu jsem předvedl mizernou hru a kouč se ani
neobtěžoval, aby mi vynadal. To ticho bylo nejhorší.
Jako kdybych mu za to nestál.

Začala poslední třetina a my znovu skočili na led.
Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava. „Teď se do toho
opřeme,“ řekl Hessler.

„Já jsem nemožnej,“ zavrčel jsem.

Šťouchl mě do ramene. „Ještě není konec, chlape.“

Ale ani ve třetí třetině jsem se nevzpamatoval. Viděl
jsem náš zápas černě. Jako kdyby mě už porazili.

Hraješ jako srab. Hloupej bastarde.

I když byl strejda Vin tři tisíce kilometrů daleko,
v takovýchto chvílích jsem v duchu slyšel jeho hlas.
Začalo to, když jsem byl ještě malý a on chodil na na-
še zápasy. Stál za lavičkou, byl rudý v obličejí a na-
dával.

Chtěl jsem toho muže potěšit víc, než jsem chtěl

dýchat. Byl profesionálním hokejistou, takže věděl, co je potřeba k úspěchu.

Oplácel mi můj obdiv tím, že mě oslovoval „ty malý bastarde“, což myslel doslova. „Nemůžu ti říkat DiCosta,“ posmíval se mi, „protože na to vlastně nemáš právo.“

Myslím, že měl pravdu. I když to bylo hodně tvrdé. DiCostová je jméno mojí matky. Mí rodiče se nikdy nevzali a svého otce jsem naposledy viděl jako batole.

Na ničem z toho však nemělo záležet. A kecy strejdy Vina mě nechtěně povzbuzovaly. Byl jsem odhodlaný vyhrávat, i kdyžby jen proto, abych ho naštvál.

A fungovalo to. Hned po střední škole mě draftovali do Trentonu a v prvním ročníku jsem nastoupil za univerzitní tým.

Nakonec strejda Vin skončil s profesionální kariérou a podvodem získal místo kouče v Trentonu, ve svém starém týmu. Znamenalo to, že jsem na tréninkovém kempu musel poslouchat jeho nadávky, ale na to jsem byl zvyklý.

Nebo jsem si to alespoň myslel. „*Pořád máš stejné špatné návyky, jako když jsi byl malý. Ale já je z tebe vytluču. Já tě nakonec zkrotím.*“

Rád mě ponižoval před celým týmem. Jakmile jsem udělal nějakou chybu, postaral se, aby o ní všichni věděli.

Strejdu Vina jsem neviděl dva roky, ale pokaždé, když mám špatný den, slyším, jak na mě křičí.

Jeho křik už není tak hlasitý. Někdy se mi podaří ho úplně vypnout.

Připravili jsme se na další buly. Po obličeji mi stékal pot, ale mě se konečně podařilo najít v duchu to tiché místo, kde je jen hokej. Rozhodčí vhodil puk a fanoušci začali rvát. Já ten řev slyšel jako z dálky.

Kapski vyhrál buly. Přihrál puk Hesslerovi, který ho poslal mně.

Se sklopenou hlavou jsem vyrazil kupředu. Stoney byl volný, ale něco mi říkalo, že to nebude dlouho trvat. A tak jsem předstíral, že mu přihrávám, ale pokračoval jsem v jízdě.

Trvalo jen pár vteřin, než jim došlo, co jsem udělal, ale mně to stačilo. Proklouzl jsem kolem křídla Caroliny a vyhnul se jejich obránci. Neměl jsem žádný nový nápad, a proto jsem naznačil další falešnou přihrávku na Stoneyho, ale nahrál jsem Kapskimu.

A ten skóroval.

Rozsvítilo se světlo a já pocítil obrovskou úlevu. *A máš to, strejdo Vine, ty debile. Sbohem.*

O čtyři minuty později jsme vyhráli zápas a já se vrátil do šatny. Měl jsem radost, že jsem přežil s neporušenou pověstí.

Byl jsem úplně vygumovaný. Kdyby bylo možné usnout ve sprše obklopený dvaceti hokejisty a řvoucím stereo přehrávačem, nejspíš bych to udělal.

Zatímco jsme se oblékali, věnoval nám kouč pár pochvalných slov, ale já byl příliš unavený, než abych jej poslouchal. Nemohl jsem se dočkat, až se vrátím do svého prázdného domu a padnu na jediný kus nábytku – obrovskou matraci.

Když jsem si dával telefon do kapsy saka, našel jsem tam vizitku a vytáhl ji.

Carter & Macklin, Interiéroví designéři.

Chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněl, odkud ji mám. Ale pak se mi vybavila tvář pana Sexy.

Carter. Nebo to je Macklin? V každém případě ví něco o nábytku. *Jsem váš člověk*, řekl. Možná bych ho mohl najmout, aby nakoupil nábytek a taky počkal na jeho doručení.

„Dobrou, pánové!“ zavolal jsem.

„Skvěle ses vzchopil, DiCosto!“ pochválil mě kouč.

To se musí Powersovi nechat – vůbec se nepodobal mému strýci. Powers ti poví, když něco posereš, ale říká to, jako by na tobě záleželo.

Hodil jsem si bágel s věcmi do tělocvičny přes rameno a vyšel jsem ze stadionu. Když jsem došel do podzemních garáží, na chvíli jsem se zastavil vedle svého auta.

Pak jsem na telefonu vytiskl číslo pana Sexy.

ČTVRTÁ KAPITOLA

CARTER

DEN BYL NEPŘÍJEMNĚ CHLADNÝ. Cestou do Boulderu jsem si zapnul rozhlas. Jako první jsem uslyšel Madonnu, která zpívala „Santa Baby“. Je to pěkná píseň, ale já na ni neměl náladu. Zpívá v ní o tom, že chce prsten s diamantem a luxusní auto a jachtu.

To my všichni, zlato.

Přeladil jsem kanál, jenže na další stanici hráli vánoční písně, a tak jsem rádio radši úplně vypnul.

Nemůžu na Vánoce ani pomyslet, aniž by mě přepadla úzkost. Zaprvé, obchody moc nejdou. Bohatí lidé nezačínají s renovací domu během svátků. Utrácejí peníze za jiné věci, jako jsou luxusní dárky a dovolená u moře.

Pokud v prosinci vůbec dostanu nějakou zakázku, bude to jen vánoční dekorace – stromky, girlandy a polštáře. Je to mizerná práce. A často nevkusná. Bytový design mě živí, ale na druhé straně ani já nechci moderní vánoční stromek – nemají duši. Dávám přednost stromkům ozdobenými rodinnými cennostmi. Takovým, jaké jsme mívali doma. Byly ozdobené řetězy, které jsem vyrobil z alobalu, když mi bylo sedm,

a plstěným ptáčkem, kterého můj otec daroval matce toho roku, co zachránila mládě sovy, jež přežilo útok mývala.

Můj domov je v Briartonu v Montaně. Mám na něj rozporuplné vzpomínky, ale zase ne tak rozporuplné, abych nepocítil bolest, když si uvědomím, jak drahá je letenka.

Nemám na ni peníze, a tak se letos poprvé nedostanu na Vánoce domů. Matce jsem tu novinu zatím neoznámil.

A děším se toho.

Nádrž v autě byla téměř prázdná a já si nemohl dovolit doplnit ji. Neměl jsem souhlasit, že pojedu pětadvacet kilometrů na schůzku s panem Italský oblek. Ve skutečnosti se jmenoval Tom DiCosta a v telefonu zněl jeho hlas dost zoufale.

„Je tu spousta práce,“ řekl mi před pár dny. „A já na to pospíchám. Na svátky tu budu mít návštěvu, takže to musí být naprosto perfektní.“

V první chvíli jsem si řekl, že to musím oslavit. Bohatý frajer se snaží, aby vypadal ještě bohatší? *Jdeme na to! Já jsem připravený.*

Později se můj optimismus vytratil. Došlo mi, že musím být opatrný. Měl jsem obrovské dluhy, a dokonce ani takto velká zakázka by mě nemusela zachránit.

Kromě toho se spousta věcí mohla pokazit. Klient může cuknout, až se začneme bavit o ceně. Třeba čeká, že budu pracovat za hubičku. A nebo to je prostě blbec.

„Zařaďte se do levého pruhu a odbočte vlevo,“ hlásila navigace. „Dorazili jste na Red Rock Circle.“

Po odbočení jsem se ocitl mezi nedávno postavenými dvojdomky. Občas bytová výstavba znamená

také konec dobrého vkusu. Viděl jsem příšerné ukázky mrňavých místností s nízkými stropy.

Tohle místo bylo zajímavější, než jsem čekal. V první řadě nebyly domy identické. Jejich špičaté střechy a kombinace dřeva a industriálních prvků vypadaly atraktivně.

Určitě jsem viděl horší.

Našel jsem dům pana DiCosty a zajel jsem na nedaleké parkoviště pro návštěvníky. Obvykle se snažím své auto před klienty schovat, protože nic nehlasá „selhání“ víc než patnáct let staré subaru s rezavými blatníky. Jenže tenhle klient už moje auto viděl, takže jsem nemohl nic pokazit.

Po krátkém chodníčku jsem doběhl ke vchodovým dveřím a zaklepal jsem. Nechal mě dost dlouho čekat, a zatímco jsem stál na schodech, honily se mi hlavou nepříjemné myšlenky.

Bál jsem se, že změnil názor a neměl ani tolik slušnosti, aby odvolal naši schůzku.

Bál jsem se, že tu práci nedostanu.

Bál jsem se, že práci *dostanu*, ale bude z toho pěkný průšvih. Vyklube se z něj vzteklý narcista jako paní Clotterfeldová, který najde nový způsob, jak mě podvést.

Tohle se mi vůbec nepodobalo. Pokaždé, když jsem potkal nového klienta, cítil jsem vzrušení. Jenže tentokrát veškeré vzrušení zmizelo a přepadla mě deprese. Můj život se mi líbil víc, když jsem lidem věřil.

Venku bylo dost chladno, a tak jsem si netrpělivě třel ruce. Kde je? Trochu jsem ustoupil, abych dovnitř nahlédl okénkem na dveřích. Je vůbec doma?

Vtom jsem uviděl svého potenciálního klienta, který se šoural ke dveřím a zároveň si rychle navlékal

tričko. Páni, ten chlap měl skvostně vyrýsované tělo. Samý sval. Tělo, které člověk vidí akorát v televizi.

Nebo – v porno filmech. Jeho břišní svaly vypadaly jako pekáč buchet a měl neskutečně široká ramena.

Břišáky zmizely pod tričkem, což bylo asi nejlepší. Kdybych s tím chlápkiem začal laškovat, nikdy bych tu práci nedostal.

Klienti jsou rádi, když jim člověk líbá zadek, ale ne doslova.

Konečně se dveře otevřely a on mě uvítal zakaboněným výrazem.

Moje sebedůvěra klesla o další stupeň a já čekal, že mi oznámí, že mě nepotřebuje. „Dobré ráno,“ pozdravil jsem s předstíranou radostí. „Domluvili jsme se na jedenáctou.“

„Jasně. Promiňte,“ řekl chraplavě. „Trochu jsem zaspal. Včera jsem se dostal domů hodně pozdě.“

„V pořádku,“ odpověděl jsem s naučeným úsměvem. Já tu práci skutečně potřeboval. I když se z něj vyklube pitomec, který si váží jen svého vlastního času. I když práce s ním se stane mojí noční můrou.

Slíbil jsem si, že už nikdy nebudu pracovat pro blbce, jenže v tu chvíli jsem neměl na vybranou. Bez téhle práce bych za měsíc spal na ulici.

Uběhlo dalších pár vteřin a on se pořád mračil. Konečně, pootevřel dveře o trochu víc. „Pojďte dál. Uvidíte, co nás čeká. Nedělal jsem si legraci, když jsem tvrdil, že potřebuju úplně všechno.“

Měl pravdu. Vstoupil jsem do malé předsíně, která vedla do velkého, otevřeného prostoru s krbem. V zadní části vlevo jsem skrz klenuté dveře zahlédl kuchyň s jídelním koutem, vpravo byly schody do druhého poschodí.

Pomalu jsem vešel do středu obývacího pokoje

a zvedl jsem oči k vysokému stropu s hrubě opracovanými trámy. Místnost byla nádherně vzdušná. Velká, ale tak akorát pro normálního člověka. Velké okno bylo situované na severozápad kvůli dobrému odpolednímu světlu.

V tom okamžiku jsem to ucítil. To vzrušené mrazení, které mě přepadne pokaždé, když začínám novou zakázku. Možná je tenhle chlap kretén. Možná je můj podnik stále odsouzený k zániku.

Ale tohle místo bych dokázal *nádherně* zařídit.

Odkašle si. „Tak co myslíte?“

„Mám z toho dobrý pocit. Skvělý potenciál. Je to prostorné, ale tak akorát. Co je ve druhém patře?“

„Dvě ložnice, dvě koupelny. Ale já budu používat jen jednu. Pokoj pro hosty chci umístit tady dole, v místnosti za kuchyní,“ ukázal k zadní části domu.

Přikývl jsem. „Skvěle oddělený společný prostor od soukromého. To se mi líbí.“

„Je tu ještě suterén, ale toho si zatím nemusíme všimnout. I takhle bude dost starostí. A nemáme moc času.“

Nemýlil se. Jediným nábytkem v místnosti byl velký sedací pytel umístěný přímo před televizí, která stála na dřevěné podlaze.

Páni, ten chlápek doopravdy potřeboval úplně *všechno*.

„Měl jste pravdu, když jste tvrdil, že je tu spousta práce.“ V první řadě se musí vymalovat obývací pokoj. Stěny mají příšernou okrovou barvu.

„Jo,“ zabručel a zamířil ke kuchyni. „Je vůbec možné to zvládnout? Dokážete to tu učinit obyvatelné do svátků?“

Obyvatelné? Z toho domu bych dokázal udělat to nejútulnější, nejmodernější, nejprívětivější místo v Coloradu, pokud bude velkorysý rozpočet.

Následoval jsem ho do kuchyně. Snažil jsem se, abych nevypadal moc nadšeně. „Do kdy přesně to potřebujete? Svátky znamenají pro každého něco jiného.“

Ze sáčku, který ležel na lince, vytáhl krajíc kváskového chleba. „Řekněme poledne třiadvacátého prosince. To má přijet.“

„Dobře,“ řekl jsem, vyndal jsem z brašny notes a zapsal si datum. Teď byla řada na mně. Zhluboka jsem se nadechl. „Pane DiCosto, tohle místo má velký potenciál. Vypadá skvěle. Jenže v tuhle chvíli to je jen prázdná skořápka. Je to dům, ne domov.“

Pochybovačně pozvedl jedno tmavé obočí.

Přitlačil jsem. „Mojí prací je získat obrázek vašeho života a pak promítnout vaše preference, hodnoty a vkus do svého návrhu. Až s tím budu hotový, nebude se vám chtít odtud odejít.“

Obvykle se klient v tuhle chvíli usměje, ale DiCosta se podrbal na čele, jako kdyby ze mě dostal migrénu. Pozoroval jsem svaly na jeho předloktí. Zajímalo by mě, jestli je posilování jeho koníčkem.

„Člověče, podívejte,“ řekl.

Sevřelo se mi srdce. Nikdo nikdy nedostal práci, když zákazník začal větu slovy *Člověče, podívejte...*

„Nechci zchladit vaše nadšení. Byla to pěkná řeč, ale musíme se dohodnout. Pokud si vás najmu, tak jen proto, že nemám čas ani na všechny tyhle věci jen myslet. Nesnáším nakupování, ale taky nesnáším, když při sledování zápasu musím sedět na tom zatraceným pytlí.“

Dostal jsem strach, že právě přicházím o kšeft, a tak jsem začal přikyvovat jako loutka. „Pro vaše záda to musí být hrozné. To vyřešíme.“

Pokrčil rameny. „Já nepotřebuju žádného terapeuta nebo mistra Zenu. Potřebuju jen solidního chlápka,

který z toho dokáže v zatraceně krátkým čase vyčarovat obyvatelné místo. A nebude mě příliš často otravovat detaily.“

K čertu. Ten člověk nemá ponětí, o co žádá. Žádný slušný designér by s takovými podmínkami nesouhlasil. „Poslouchejte. Chápu, že máme hodně omezený čas. K tomu se dostaneme za chvíličku. Ale tuhle práci nemůžu vzít, pokud od vás nedostanu pár informací. Já totiž neumím číst myšlenky. Všichni mají nějaké preference, i když si to neuvědomují. A to i kdyby šli radši na kolonoskopii než do obchod'áku.“

„Jo, chápu,“ zasupěl.

„Poslouchal jsem každé vaše slovo. Opravdu rád bych s vámi pracoval a jsem ochotný udělat všechnu práci. Ale nejsem jasnovidec, pane DiCosto. Budete si muset najít čas, abyste odsouhlasil věci, které pro vás vyberu. Takhle to prostě funguje.“

„Aha,“ řekl a zamračil se.

Doufal jsem, že jsem se právě nepřipravil o práci. „Prosím, věřte mi. Nemůžete dát neznámému člověku volnou ruku, nechat ho, aby utratil spoustu peněz, a nedat mu žádné instrukce.“ Položil jsem si ruku na hrud'. „A to ani tomuto cizinci, který má dokonalý vkus. Pokud tuhle práci vezmu, musíme spolu komunikovat. Celou dobu.“

Vystrčil bradu, jako kdyby o všem přemýšlel. „Ale nakupovat budete vy, správně? Do toho obchodu s pohovkami se už nevrátím.“

„Slavnostně přísahám na tuhle mramorovou desku –“ položil jsem dlaň na pracovní desku kuchyňské linky, „– že se nebudete muset dohadovat s žádným prodávčem. Já budu nakupovat a dám vám schválit všechny své návrhy.“

„A žádný žargon?“

„Žádný žargon,“ souhlasil jsem. „Jestli vám někdo bude vykládat o čalounění nebo lemování, tak ho zaženu čalouněným ušákem.“

I přes jeho vousy jsem viděl, jak se mu zacukaly koutky. „Souhlasím. Takže co bude teď?“

Promnul jsem si ruce. „Zmínil jste se o nějaké návštěvě, na kterou chcete udělat dojem? Začneme u ní. Můžete mi to nějak upřesnit?“

Vytáhl z dřevěného bloku nůž na chléb. Uvědomil jsem si, že jeho kuchyň je skvěle vybavená. „Ta návštěva je moje matka.“

„Vaše *matka*,“ opakoval jsem. Tak tohle jsem vůbec nečekal.

„Jo,“ zabručel. „Nevídáme se moc často a já koupil tenhle dům, abychom tu spolu strávili hezké Vánoce. Takže ten pokoj pro hosty –“ znovu ukázal na zadní část domu, „– pro ni musíte zařídit co nejlíp. Včetně koupelny.“

„Dobře,“ řekl jsem, když jsem se vzpamatoval z překvapení.

Neodvážil jsem se ho upozornit na skutečnost, že za mnohem méně peněz by pro oba pořídil luxusní dovolenou. Někde, kde už mají nábytek. „Rád bych se na to podíval,“ řekl jsem místo toho.

Prošli jsme kuchyní a já zkontroloval zadní místnost, která nejspíš měla být pracovnou. Byla příjemně velká, ale úplně prázdná. Chyběla tam vestavěná skříň, ale i tak z toho bude pěkný pokoj pro hosty. Bonusem bylo, že stěny byly čistě bílé, na rozdíl od příšerné žluté v obývacím pokoji.

Koupelna s bílými obkladačkami a umyvadlem zapuštěným ve skřínce vypadala také skvěle.

„Jednu otázku,“ řekl jsem, když jsme se vrátili do kuchyně. „Vy nemáte vůbec žádný nábytek?“

Zavrtěl hlavou a strčil dva krajíčky chleba do toustovače. „To je dlouhý příběh. Po rozvodu dostala náš dům má manželka. Od té doby jsem bydlel v modelovém bytě v apartmánovém komplexu.“

„Ach, aha.“

„Byl jsem posledním novým nájemníkem v domě, a tak jsem si vyjednal i pronájem nábytku.“ Pokrčil rameny. „Nikdy jsem nemusel nic kupovat. Žádnou pohovku, nebo dokonce obrázky na zeď.“

Málem jsem se otrásl při představě levného, neosobního nábytku, kterým developer byt vybavil. „Skvělé, takže teď je čas na něco lepšího. Abych stihl dům včas připravit na návštěvu vaší matky, potřebuju od vás spoustu informací. Musím znát váš vkus, taky rozpočet...“

Zvedl oči od přípravy jídla. „Toust s avokádem?“

„Prosím?“

Ukázal na avokádo, které právě krájel. „Připravuju toust s avokádem. Dáte si?“

„Ne, díky,“ odmítl jsem automaticky. „Vy se klidně najezte.“ Jíst u zákazníka je velmi neprofesionální, to jsem nemohl udělat.

„Můj rozpočet je flexibilní,“ řekl. „Nemám v úmyslu kupovat předražené věci, protože doma skoro nejsem. Ale hrozně spěchám, takže je mi jasné, že nemůžu škudlit.“

Vyjádlil se jasně, ale moc mi tím nepomohl. „Dobře, jenže naše představy o drahém zboží se určitě dost liší. Například pohovky. Jejich cena začíná na dvou tisících dolarech a může se vyšplhat až na patnáct tisíc. S jídelním stolem to je přibližně stejné. Taky budete potřebovat koberce, židle, odkládací stolky, lampy...“

„Jo, jo, to vím,“ přerušil mě. „Všechno dohromady bude stát majlant. Možná byste mohl vypracovat se-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jsem tvůj kluk.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.